

רע"פ 3858/18 - מאיה ניהול תברואה ושרותים 1995 בע"מ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3858/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: מאיה ניהול תברואה ושרותים 1995 בע"מ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק ע"ח 18-05-18434 שניתן ביום 10.5.2018 על ידי כב' השופט עמית כהן

בשם המבקשת: עו"ד א' אורון

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ע' כהן) בע"ח 18-05-18434 מיום 10.5.2018 בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה, השופט א' אופיר) בבפ"מ 18-05-1941 מיום 7.5.2018.

1. רכב המשמש לאיסוף גזם, אשר נמצא בבעלותה של המבקשת, נאסר לשימוש לתקופה של 30 יום לאחר שמי שנהג בו מטעם המבקשת היה שיכור. המבקשת הגישה בקשה לביטול האיסור לבית ממשפט השלום וטענה כי עמדה בתנאי לביטול האיסור הקבוע בסעיף 57(ב)(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה): "מי שנהג

עמוד 1

ברכב פעל בניגוד להוראותיו של בעל הרכב, ובעל הרכב עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה". בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי המבקשת לא עומדת בתנאי האמור, כיוון שאינה מנהלת פיקוח צמוד על עובדיה, ומשכך לא עשתה "כל שביכולתה" כדי למנוע את ביצוע העבירה. ערעור שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה.

מכאן הבקשה שלפניי.

2. המבקשת טוענת כי עניינה מעלה סוגיה עקרונית בשאלה כיצד נדרשים בעלי רכב עבודה לפעול על מנת לעמוד בתנאי הקבוע בסעיף 57ב(ב)(2) לפקודת התעבורה. עוד טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט המחוזי כשסמך פסק דינו על פסק הדין ברע"פ 1286/11 אמברם נ' מדינת ישראל (16.10.2012) (להלן: עניין אמברם), כיוון שנסיבות המקרה שנדון שם שונות.

3. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). בענייננו, סבורני כי עניינה של המבקשת אינו מעלה כל סוגייה עקרונית, אלא נוגע ליישום הדין על עובדות המקרה הפרטני.

כפי שציין בית המשפט המחוזי "בענייננו קבע בימ"ש קמא שדי היה בכך שנציג המערערת היה מקיים שיחה עם הנהג בטרם תחילת העבודה כדי להבחין בכך שנודף ממנו ריח עז של אלכוהול, ולמנוע ממנו את השימוש שעשה ברכב". משכך, ברי כי המבקשת לא עשתה כל שביכולתה על מנת למנוע את ביצוע העבירה, וזאת ביתר שאת כיוון שהרכב הנדון הוא משאית, והנהג הנדון הוא נהג חדש, אותו המבקשת טרם הכירה. בקביעה זו לא מצאתי כל עילה להתערבות. אשר על כן, נסיבות המקרה שלפניי אינן מצדיקות דיון רוחבי בשאלת פרשנותו של סעיף 57ב(ב)(2) ביחס לרכבי עבודה, מה גם שבעניין אמברם עמד בית משפט זה בהרחבה, אף שבנסיבות שונות, על ההסדר הקבוע בפקודה לעניין איסור שימוש ברכב ככלל, ועל התנאי הקבוע בסעיף 57ב(ב)(2) לפקודה בפרט (לעניין חובותיו של המעסיק בהקשר הנדון ראו גם את דברי ברע"פ 5608/17 מצדר בע"מ נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (17.7.2017)).

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בסיון התשע"ח (17.5.2018).

ש ו פ ט